Nr. 36. Warszawa, dnia 20 Czerwca 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W.“ 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69.

IV.

465.

Okólnik (296) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast w sprawie opieki nad dziećmi i młodzieżą.

Nawiązując do p. IV i V okólnika z dn. 26 lutego r. b. (Dziennik Urzędowy M. S. W. № 17/II, poz. 194, Monitor Polski № 49), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, co następuje:

Bardzo ważnem zadaniem powiatowych związków komunalnych jest opieka społeczna (dobroczynność publiczna — art. 7, p. e) Ordynacji Pow. z dnia 4/II-1919 r.).

Celem należytego wypełnienia tego zadania, każdy Sejmik Powiatowy winien ustanowić specjalną Komisję Opieki Społecznej (dobroczynności publicznej), której jednem z najważniejszych zadań będzie popieranie instytucji i zakładów, mających na celu opiekę nad dziećmi i młodzieżą.

Uważając ten dział pracy Komisji Opieki Społecznej za szczególnie ważny, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej, usilnie zaleca uchwalenie według niżej podanego wzoru specjalnego regulaminu Komisji Opieki Społecznej dla prac jej w dziale opieki nad dziećmi i młodzieżą. Regulamin ten ma na celu zapewnienie należytego wyzyskania przez Komisję rozporządzalnych w tym kierunku sił i środków.

O powstaniu Komisji Opieki Społecznej (dobroczynności publicznej) oraz o uchwaleniu regulaminu według załączonego wzoru należy bezpośrednio zawiadomić Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Pracy i Opieki Społecznej.

Wzór regulaminu Komisji Opieki Społecznej (Dobroczynności Publicznej) w zakresie działania w sprawach opieki nad dziećmi i młodzieżą Sejmiku Powiatowego lub Rady Miejskiej w ....

§ 1.

Komisja Opieki Społecznej (Dobroczynności Publicznej) ma między innemi za zadanie organizowanie pomocy dla dzieci i młodzieży na terenie powiatu (miasta) . . . .

§ 2.

Komisja składa się z trzech do pięciu członków, wybieranych przez Sejmiki Powiatowe (Rady Miejskie) zwyczajną większością głosów. Na członków Komisji mogą być powołani rzeczoznawcy z poza grona Sejmiku.

§ 3.

Komisja uzupełnia swój skład drogą kooptacji na posiedzeniu organizacyjnem przez powołanie przedstawicieli odpowiednich organizacji opiekuńczych oraz stowarzyszeń, zainteresowanych akcją opieki nad dziećmi i młodzieżą. Liczba dokooptowanych członków nie może w żadnym razie przewyższać liczby członków Komisji, wybranych przez Sejmik (Radę Miejską).

§ 4.

Delegat Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej ma prawo udziału we wszelkich zebraniach Komisji, jako reprezentant Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5.

Opieka nad dziećmi i młodzieżą winna być wykonywaną przedewszystkiem w drodze udzielania zasiłków na utrzymanie już istniejących schronisk, burs, przytułków, świetlic, gniazd sierocych, kuchni dla młodzieży, klubów uliczników itp., oraz przez organizowanie na własną rękę lub wspólnie z innemi instytucjami nowych zakładów tego rodzaju.

§ 6.

Prawo kontroli nad użyciem zasiłków, przyznanych instytucjom opieki nad dziećmi i młodzieżą, przysługuje upełnomocnionym przedstawicielom Komisji.

§ 7.

Komisja prowadzi wykaz instytucji opieki nad dziećmi i młodzieżą, istniejących na terenie jej czynności i działa w kierunku ujednostajnienia ich działalności.

§ 8.

Komisja przedstawia Sejmikowi, względnie Radzie Miejskiej wnioski w sprawie rozdziału wszelkich funduszów, przeznaczonych dla instytucji opieki nad dziećmi i młodzieżą, ewentualnie rozdziela je w miarę upełnomocnienia przez Sejmik.

§ 9.

Obowiązkiem Komisji jest komunikowanie się we wszystkich sprawach, związanych z jej działalnością, z miejscowym Inspektorem (Komisarzem) Opieki Społecznej.

§ 10.

Wszelka korespondencja przewodniczącego Sejmiku z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej w sprawach, objętych niniejszym regulaminem, winna być kierowana za pośrednictwem stosownego Inspektora (Komisarza) Opieki Społecznej.

Warszawa, 20.V 1919 r. (47894/S. IX 623/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *K. Sienkiewicz.*

466.

Okólnik (311) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie zbiorowych zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej pismem z dnia 5 maja r. b.—№ 51493/19-I-1950/13—zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że na zasadzie ustawy z dn. 28 marca r. b. „O załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi“ zawarto przy udziale Delegactw Rolnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej szereg dobrowolnych umów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi, obowiązujących jeden lub więcej powiatów. W myśl ustawy z dnia 28-go marca r. b. takie ugody są obowiązujące dla stron.

Polecam przeto P.P. Powiatowym Komisarzom Rządowym, aby w wypadkach jawnego i bezspornego złamania umowy pouczyć poszkodowane strony za pośrednictwem wójtów i sołtysów, że taką sprawę należy kierować do sądów ogólnych, zaś sprawy sporne, wynikające z różnego komentowania umowy pod orzeczenie sądów polubownych. Przytem zaznacza się, że sąd polubowny winien się składać z równej liczby sędziów z każdej strony i przewodniczącego, wybranego przez sędziów, lub w razie niedojścia w tym kierunku do porozumienia — z przewodniczącego, wyznaczonego przez Inspektora Pracy z liczby osób, interesowanych osobiście w sporze.

Warszawa, 20/V 1919 r. (51293/707-J/a).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Rozwadowski.*

467.

Okólnik (324) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowyoh Komisarzy Rządowych w sprawie opłat stemplowych od podań o legalizację stowarzyszeń.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wpływają przesyłane za pośrednictwem P.P. Powiatowych Komisarzy Rządowych podania o legalizację stowarzyszeń, jak również o zatwierdzanie stowarzyszeń spożywczych, przyczem P.P. Komisarze żądają od petentów wnoszenia od takich podań i ich załączników opłat stemplowych.

Tymczasem na zasadzie punktu 4-go art. 8-go Dekretu Naczelnika Państwa z dn. 7 lutego 1919 r. (okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 5 marca 1919 r. № I-3824) wolne są od opłat „fundacje, zakłady i zrzeszenia prawnie istniejące, jeżeli siedziba tych instytucji znajduje się w Polsce, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; *uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację*“; tak samo wolne są od wszelkich opłat podania „wnoszone do urzędów, którym powierzona jest legalizacja statutów stowarzyszeń współdzielczych oraz związków tychże i nadzór nad niemi, a dotyczące spraw powyższych (punkt 19-ty art. 7-go tegoż dekretu); a na zasadzie art. 3 tegoz dekretu: „przepisy . . . dotyczące podań stosować należy — o ile nie postanowiono inaczej—również do załączników“.

Wobec powyższego przy wnoszeniu podań o zatwierdzanie statutów stowarzyszeń spożywczych nie należy ściągać żadnych opłat, to samo dotyczy i stowarzyszeń kulturalno-oświatowych z tem zastrzeżeniem, że założyciele tych ostatnich, jako powstających na zasadzie Tymczasowych przepisów o stowarzyszeniach i związkach (Dziennik Praw z dnia 8 stycznia 1919 r. № 3, poz. 88) powinni wnieść marek 10 (dziesięć) do kasy powiatowej na rachunek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na koszta ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o wciągnięciu stowarzyszenia do rejestru (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach — art. 4-ty).

Warszawa, 30.V 1919 r. (56877/V. 2953/XX).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

468.

Okólnik (329) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych oraz do Naczelników Policji Komunalnej w Warszawie, Łodzi i Lublinie w sprawie ogłoszeń w pismach codziennych wróżbitów i wróżek.

Wobec stałego ukazywania się w pismach codziennych ogłoszeń wróżbitów i wróżek polecam zawiadomić redakcje czasopism miejscowych, że ogłoszenia te, jako dotyczące niedozwolonego procederu, nie mogą być w myśl art. 8 Tymczasowych Przepisów Prasowych przyjmowane.

W razie niezastosowania się redaktorów pism do powyższego żądania, winnych należy pociągać do odpowiedzialności sądowej na podstawie art. 299-a K. K.

Warszawa, d. 2/VI 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Urbanowicz.*

469.

Okólnik (330) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych i Naczelników Policji Komunalnej w Warszawie, Lublinie i Łodzi w sprawie prowadzenia rejestracji druków bibliograficznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zamierza przystąpić do wydawania miesięcznika p. t. „Biuletyn Bibliograficzny“, który na podstawie urzędowego materjału będzie podawał kompletny spis druków, ukazujących się w Państwie Polskiem. Wydawnictwo to, prócz celu naukowe-

go, będzie miało za zadanie stanowić dla bibliotek, uprawnionych do otrzymania obowiązkowych egzemplarzy druków, środek kontroli, czy rzeczywiście wszystkie druki są im przysyłane. Dla uzyskania jaknajwiększej dokładności i ścisłości wykazu druków, zarządzam:

Komisarze Powiatowi i Naczelnicy Policji Komunalnej w Warszawie, Lublinie i Łodzi mają przeprowadzać stale 1-go i 15-go każdego miesiąca kontrolę ksiąg sznurowych, przepisanych w art. 7 tymcz. przepisów o zakładach drukarskich dla stwierdzenia, czy zakłady te wypełniają obowiązek dostarczania obowiązkowych egzemplarzy druków i dla ewentualnego ściągnięcia druków niedostarczonych.

Uzyskawszy w ten sposób kompletny zbiór druków, pod ustawę prasową podpadających, swojego okręgu, Komisarze Powiatowi i Naczelnicy Policji Komunalnej w Warszawie, Lublinie i Łodzi wypełnią dla każdego z nich kartę bibliograficzną. Karty te najpóźniej dnia 7 i 22-go każdego miesiąca należy przesyłać do Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Karty bibliograficzne należy sporządzić ściśle według niżej podanego wzoru w formie druków na trwałym papierze o wymiarze 18 cm. wysokości i 13 3/10 szerokości.

Na karty wpisywać należy tylko druki bibliograficzne, do których zaliczą się wszelkie druki objęte ustawą prasową, z wyjątkiem czasopism perjodycznych, cenników kupieckich, ogłoszeń reklamowych, wreszcie odezw. Przesyłanie kart bibliograficznych nie uwalnia Komisarzy od obowiązku przesyłania Ministerstwu przepisanych ilości egzemplarzy samych druków. Rejestrację druków na kartach bibliograficznych należy rozpocząć od dnia 1-go lipca roku bieżącego.

Wrszawa, 3.VI 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

Wzór karty bibliograficznej.

M. S. W.
WYDZIAŁ PRASOWY

Rok........

№........

Bibliografja druków.

1	Nazwisko, imię (godność i t. d.) autora	
2	Tytuł jego dzieła	
3	Tytuł wydawnictwa zbiorowego, jego tom porządkowy i t. d.	
4	Miejsce	
5	Nakład	
6	Składy główne	
7	Drukarnia	
8	Rok wydania	
9	Format w cm.	
10	Ilość stron (s) nlb + lb + ilustracji	
11	Cena	
12	Treść	
13	Uwagi (Czy niema różnic między tytułem właściwym a tytułem okładkowym)?	
14	Wysokości nakładu	

Druk ten należy do działu:

V.

470.

Rozporządzenie Ministra Skarbu celem wykonania Dekretu z dnia 29 stycznia 1919 r. w przedmiocie poboru jednorazowej państwowej daniny od nieruchomości i majątku w kapitale.

§ 1.

Podmiot i przedmiot podatku.

Daninę opłacają osoby fizyczne i prawne od następujących przedmiotów majątkowych, znajdujących się na obszarze ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego:

a) od nieruchomości posiadających cechy nieruchomości miejskich w pojęciu ustawy z dn. 6/19 czerwca 1910 r., a zatem od zabudowań i gruntów, położonych w obrębie przestrzeni zaludnienia miasta, jakoteż od zabudowań, wzniesionych na gruntach miejskich, a położonych poza tą przestrzenią; przytem nie stanowi różnicy, czy te nieruchomości podlegają podatkowi państwowemu od nieruchomości miejskich, czy też są uwolnione od tego podatku;

b) od gruntów, podlegających na mocy ustawy o podatkach bezpośrednich (t. V zb. ustaw ros., wyd. 1903 r. i d. c. 1912 r.) państwowemu podatkowi gruntowemu. Grunta uwolnione na mocy powołanej ustawy od państwowego podatku gruntowego są zarazem wolne od daniny. Jedynie wyjątek stanowią nieskarbowe grunta leśne, wolne od podatku gruntowego, które na mocy art. 1 b) Dekretu podlegają daninie;

c) od majątku w kapitale, a mianowicie w gotówce, papierach wartościowych i wierzytelnościach, przyczem bierze się w rachubę wszelką gotowiznę, zarówno w walucie krajowej jak i zagranicznej; wszelkiego rodzaju papiery wartościowe i wszelkiego rodzaju wierzytelności, nie wyłączając sum hypotecznych

Majątek w kapitale, będący własnością płatników, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zarządu na obszarze ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego, podlega daninie, chociażby czasowo ulokowany był poza obszarem tych ziem.

§ 2.

Uwolnienia od daniny.

Od daniny wolne są:

1) Nieruchomości miejskie (§ 1-a) i majątki w kapitale (§ 1-c), służące wyłącznie celom dobroczynnym, albo przeznaczone na bezpłatny użytek publiczny. Jeżeli majątek w kapitale lub nieruchomość tylko w pewnej części służą celom dobroczynnym lub tylko w pewnej części są przeznaczone na bezpłatny użytek publiczny, to tylko w tej części są wolne od daniny.

2) Nieruchomości miejskie, których przybliżona czysta wartość nie przekracza 20,000 mk. względnie 30,000 kor., oraz majątki w kapitale, których czysta wartość nie przekracza 20,000 mk. względnie 30,000 kor. Jeżeli jednak płatnik posiada w tym samym okręgu wymiarowym np. dwie nieruchomości miejskie o czystej wartości 15,000 mk. i 10,000 marek, to w myśl art. 9 p. 2 Dekretu należy przyjąć te nieruchomości za jeden objekt majątkowy, którego wartość łączna (25,900 mk.) przekracza wolne od podatku minimum, i który skutkiem tego podlega opodatkowaniu na zasadzie ogólnej.

§ 3.

Dekret nie ustanowił żadnych zwolnień podmiotowych. Przeto wymienione w art. 1 Dekretu względnie w § 1 niniejszego rozporządzenia kategorje majątku podlegają opodatkowaniu, chociażby były własnością gmin miejskich i wiejskich i innych korporacji publicznych lub własnością instytucji społecznych, naukowych i t. p., o ile nie znajduje zastosowania art. 3 i ust. 4 art. 6 Dekretu, względnie § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4.

Podstawą wymiaru daniny od nieruchomości miejskich jest przybliżona czysta wartość nieruchomości (art. 2 Dekretu) wedle stanu z dnia 1 stycznia 1919 r. (art. 4 Dekretu), ustalona w drodze oszacowania przez komisję (art. 10 Dekretu). Przy oszacowaniu wartości należy w regule brać za podstawę, względnie za punkt wyjścia dane, zawarte w aktach wymiaru podatku od nieruchomości miejskich, oraz w aktach wymiaru podatku od majątku, uwzględniając przytem zmiany, zaszłe co do wartości, i dążąc do ustalenia przeciętnej wartości sprzedażnej nieruchomości w dn. 1 stycznia 1919 r. W braku tych danych należy przyjąć za podstawę do oszacowania względnie za punkt wyjścia dane, znane skądinąd komisji, np. szacunek ubezpieczeniowy, szacunek ustalony przy zaciąganiu pożyczek długoterminowych Towarzystw kredytowych, cena kupna, sprzedaży i t. p. Dopiero gdyby wszystkie powyższe dane były bądź niepewne, bądź wogóle nieznane, należy wezwać płatnika do złożenia potrzebnych danych i takowe po poprzedniem sprawdzeniu i ewentualnem sprostowaniu przyjąć za podstawę oszacowania.

Długi, zabezpieczone na nieruchomościach, należy odliczać od ustalonej wartości brutto.

Oszacowanie winno nastąpić tylko w tej walucie, która za czasów okupacji obowiązywała ostatnio w danym okręgu wymiarowym (§ 8, ustęp 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia), a więc na obszarze b. okupacji niemieckiej w markach, a na obszarze b. okupacji austro-węgierskiej w koronach.

§ 5.

Co do kapitałów, to podstawą wymiaru daniny jest czysta wartość majątku płatnika w gotówce, papierach wartościowych i wierzytelnościach, wedle stanu z dn. 1 stycznia 1919 r. (art. 6 ustęp drugi Dekretu), ustalona przez komisję (art. 10 Dekretu) na podstawie danych, zawartych w aktach wymiarowych innych państwowych podatków bezpośrednich, względnie na podstawie danych skądinąd komisji znanych.

Gdyby na podstawie danych, powyżej wymienionych, nie można było ani nawet w przybliżeniu ustalić całego majątku w kapitale lub wartości tego majątku, to należy wezwać płatnika do złożenia potrzebnych danych i takowe po poprzedniem sprawdzeniu i ewentualnem sprostowaniu przyjąć za podstawę oszacowania.

W kwestji waluty, na którą opiewać ma oszacowanie, stosuje się analogicznie przepis ostatniego ustępu § 4 niniejszego rozporządzenia z tem, że przy towarzystwach obowiązanych do publicznego składania rachunków zastosowuje się walutę, która obowiązywała ostatnio w okręgu władzy skarbowej 1 instancji, podanej w nakazie płatniczym, jako władza przygotowująca tenże nakaz (§ 14 niniejszego rozporządzenia). Przy oszacowaniu znaków pieniężnych, jakoteż papierów wartościowych miarodajnym jest ostatni raz uchwalony kurs giełdowy warszawski z 1918 r. Przy papierach wartościowych nie notowanych na giełdzie przyjąć należy cenę sprzedażną, możliwą do osiągnięcia w dniu 1 stycznia 1919 r.

Wierzytelności przyjmują się wedle ich nominalnej wartości, z wyjątkiem wierzytelności niepewnych a hypotecznie zabezpieczonych, które należy ocenić według ich przypuszczalnej wartości.

Od ustalonej w ten sposób wartości brutto majątku w kapitale odlicza się długi, obciążające bezpośrednio ten majątek, np. sumy subintabulowane na kapitale hypotecznym.

Przy wymiarze daniny od majątku w kapitale towarzystw obowiązanych do publicznego składania rachunków przyjmuje się za podstawę wymiaru wartość, ustaloną na podstawie ostatniego bilansu, a mianowicie: od wykazanego w stanie czynnym kapitału w gotówce, papierach wartościowych i wierzytelnościach odlicza się długi wykazane w stanie biernym, bezpośrednio obciążające przedmioty majątkowe, podlegające daninie (gotówka, papiery wartościowe, wierzytelności).

§ 6.

Podstawą wymiaru daniny od gruntów jest przestrzeń w morgach i klasa urodzajności ziemi, ustalone przez władzę skarbową 1 instancji (§ 9 niniejszego rozporządzenia) na podstawie urzędowych danych, które służyły za podstawę ostatniego wymiaru państwowego podatku gruntowego. Za jednostkę do wymiaru daniny uważa się jednostkę, przyjętą przy wymiarze podatku gruntowego (art. 121 — 124, 174 i 202 ust. ros. o pod. bezpośrednich), a mianowicie: dla gruntów dworskich majątek ziemski w granicach hypotecznie ustalonych, względnie zespół majątków ziemskich, należących do jednego właściciela w tym samym okręgu wymiarowym (art. 9 Dekretu, cz. 2), względnie działki gruntów miejskich, położonych poza obrębem przestrzeni zaludnienia miasta, a należących do jednego właściciela w tym samym okręgu wymiarowym (art. 272 ustawy o podatkach bezpośrednich i art. 9 ustęp 2 Dekretu), dla gruntów włościańskich—wieś względnie osada.

Przestrzeń podlegających daninie lasów nieskarbowych, wolnych od państwowego podatku gruntowego, należy ustalić na podstawie urzędowych danych, zażądanych od zarządów gminnych, a ewentualnie na podstawie deklaracji ze strony płatnika; urodzajność zaś tych obszarów leśnych należy przyjąć wedle najniższej klasy wyszczególnionej w art. 5 Dekretu (art. 12 ustęp trzeci Dekretu).

§ 7.

Stopa podatku.

Stopa daniny od nieruchomości miejskich i od majątku w kapitale jest identyczna (art. 4 i 7 Dekretu). Stopa ta jest postępowa, wobec czego niezbędnem jest ścisłe przestrzeganie przepisu art. 9, ustęp drugi Dekretu, w myśl którego przedmioty tej samej kategorji, znajdujące się w tym samym okręgu wymiarowym, a należące do tego samego płatnika, należy przy ustalaniu stopy podatkowej brać pod uwagę jako jeden objekt do opodatkowania. Jeżeli zatem np. płatnik posiada w tym samym okręgu wymiarowym dwie nieruchomości miejskie, każda o czystej wartości 30.000 mk., to daninę należy wymierzyć łącznie w stosunku $^3/_4\%$ od sumy mk. 60.000, nie zaś w stosunku $^1/_2\%$ od każdej nieruchomości oddzielnie.

Stawki daniny od gruntu zawarte są w art. 5 Dekretu. Przy gruntach dworskich stawka zależy nietylko od klasy urodzajności gruntu, lecz także od łącznej przestrzeni gruntów, należących do jednego płatnika w tym samym okręgu wymiarowym.

Przepis, zawarty w art. 9 ust. 2 Dekretu, nie znajduje zastosowania względem gruntów włościańskich, ponieważ wysokość stawki daniny od gruntów włościańskich nie zależy wcale od łącznej ilości gruntów, należących do jednego płatnika w tym samym okręgu wymiarowym (art. 5, licz. 2, ustęp pierwszy Dekretu).

Wszystkie natomiast grunta i lasy dworskie, znajdujące się w tym samym okręgu wymiarowym, a należące do jednego płatnika, należy traktować jako jedną jednostkę podatkową.

Gdyby jednak celem ustalenia przestrzeni lasów nieskarbowych potrzebne były osobne dochodzenia i wymiar daniny miał uledz z tego powodu zwłoce, to należy niezwłocznie wymierzyć daninę od gruntów dworskich, podlegających podatkowi gruntowemu, i o tym wymiarze tymczasowym zawiadomić płatnika, a następnie po ustaleniu przestrzeni lasów nieskarbowych uskutecznić wymiar definitywny, obejmujący całą przestrzeń zarówno gruntów dworskich, podlegających podatkowi gruntowemu, jak i obszarów leśnych, i od kwoty daniny, definitywnie wyliczonej, potrącić kwotę, objętą wymiarem tymczasowym.

W przedmiocie waluty stawek podatkowych daniny każdej kategorji stosują się analogiczne przepisy § 4 ustęp ostatni i § 5 ust. trzeci niniejszego rozporządzenia.

§ 8.

Miejsce opodatkowania.

Wymiar daniny uskutecznia się w tym okręgu wymiarowym, w którym znajduje się przedmiot, podlegający daninie.

Okręgiem wymiarowym jest okrąg inspektoratu skarbowego, względnie okrąg inspektoratu skarbowego do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu.

Okręgi Zarządów skarbowych w Warszawie i Łodzi stanowią odrębne okręgi wymiarowe.

W Zarządzie skarbowym w Warszawie ustanawia się nadto osobny okrąg wymiarowy dla wymiaru daniny od majątku w kapitale, przypadającej od towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, obejmujący cały obszar ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego.

§ 9.

Organy wymierzające podatek.

Daninę od gruntów wymierza władza skarbowa I instancji.

Władzami skarbowymi 1 instancji są Zarządy skarbowe w Warszawie i Łodzi, względnie inspektoraty skarbowe do spraw podatków bez-

pośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu, względnie na pozostałym obszarze obowiązywania Dekretu — inspektoraty skarbowe.

Daninę od nieruchomości miejskich i od majątku w kapitale wymierza władza skarbowa 1 instancji na podstawie oszacowania majątku, dokonanego przez komisję szacunkową (art. 10 i 11 Dekretu).

§ 10.

W każdym okręgu wymiarowym tworzy się komisję szacunkową.

W okręgach wymiarowych, położonych na obszarze b. ces. niem. generał-gubernatorstwa warsz., utworzy się tyle komisji szacunkowych, ile utworzono ich w swoim czasie w celu wymiaru podatku majątkowego na mocy rozporządzenia wspomnianego gubernatorstwa z dnia 15 sierpnia 1917 r. № 367, Dzien. Rozp. № 86, a to zakresem terytorjalnym w swoim czasie zakreślonym.

W okręgu inspektoratu skarbowego do spraw podatków bezpośrednich w Lublinie utworzy się osobną komisję szacunkową dla miasta Lublina a osobną dla powiatu ziemskiego.

Komisja szacunkowa składa się z inspektora skarbowego (prezesa Zarządu skarbowego) lub jego zastępcy jako przewodniczącego, oraz z dwu członków, powołanych przez władzę skarbową 1 instancji z grona miejscowych obywateli, podlegających daninie a nie będących funkcjonarjuszami państwowymi.

W okręgu wymiarowym określonym w ostatnim ustępie § 8 niniejszego rozporządzenia, członków komisji powołuje się z pośród członków Zarządu Towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków.

Członkami komisji mogą być osoby pełnoletnie i posiadające pełnię praw obywatelskich.

§ 11.

Posiedzenia komisji wyznacza przewodniczący. Dla ważności posiedzenia jest niezbędna obecność przewodniczącego i obu członków komisji. Przy głosowaniu w razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

Gdyby na posiedzenie nie zjawił się żaden z członków, lub też przybył tylko jeden członek, natenczas przewodniczący wyznacza powtórne posiedzenie, uprzedzając równocześnie członków komisji, że o ile na to powtórne posiedzenie obaj nie przybędą, lub też tylko jeden z nich przybędzie, to funkcje komisji przejdą na przewodniczącego komisji, który w razie potzeby może powołać do oszacowania majątku rzeczoznawców. Gdyby na to powtórne posiedzenie przybył tylko jeden członek, natenczas bierze on udział w oszacowaniu tylko z głosem doradczym.

Członkowie składają przed rozpoczęciem swych czynności na ręce przewodniczącego uroczyste przyrzeczenie, że postępować będą, bez względu na osoby, według najlepszej wiedzy i sumienia, a wiadomości o stosunkach majątkowych płatników w ścisłej zachowają tajemnicy.

Członek komisji nie może brać udziału w obradach i głosowaniu, gdy idzie o oszacowanie jego własnego majątku, lub majątku jego małżonki, krewnych i powinowatych nadto zaś majątku, co do którego członek komisji ma bezpośrednio własny swój interes. W tym wypadku decyduje o oszacowaniu przewodniczący przy współudziale drugiego członka jako rzeczoznawcy, ewentualnie także przy współudziale jeszcze jednego rzeczoznawcy.

Z każdego posiedzenia komisji należy spisać protokuł, który podpiszą przewodniczący i członkowie komisji. W protokule tym należy także stwierdzić fakt złożenia przyrzeczenia przez członków komisji.

Urząd członka komisji jest funkcją honorową, do pełnienia której zobowiązany jest każdy, kto w sposób przepisany będzie do tego powołany.

§ 12.

Wymiar i nakaz płatniczy.

Władze skarbowe 1 instancji mają uskutecznić wymiary daniny:

1) osobno od nieruchomości miejskich (§ 1-a niniejszego rozporządzenia),

2) osobno od gruntów (§ 1-b niniejszego rozporządzenia) i

3) osobno od majątku w kapitale (§ 1-c niniejszego rozporządzenia).

Wymiary daniny pod 1) i 3) uskutecznia się na podstawie oszacowania przez komisję (art. 11 Dekretu i §§ 4, 5 i 9 niniejszego rozporządzenia).

Każdy wymiar nastąpić ma na oddzielnym arkuszu wymiarowym, a mianowicie:

1) wedle wzoru form. A dla daniny od nieruchomości miejskich,

2) wedle wzoru form. B dla daniny od gruntów dworskich,

3) wedle wzoru form. C dla daniny od gruntów włościańskich,

4) wedle wzoru form. D dla daniny od majątku w kapitale.

Jeżeli zatem płatnik posiada w tym samym okręgu wymiarowym (§ 8 niniejszego rozporządzenia) nieruchomość miejską, grunty i majątek w kapitale, to należy dlań uskutecznić trzy oddzielne wymiary na trzech odrębnych arkuszach wymiarowych.

Arkusze wymiarowe każdej ze wspomnianej wyżej kategorji daniny należy oznaczyć liczbami kolejnemi w porządku arytmetycznym.

§ 13.

Na podstawie arkuszy wymiarowych należy przygotować bezzwłocznie nakazy płatnicze wedle wzoru:

1) form. E dla daniny od nieruchomości miejskich,

2) form. F dla daniny od gruntów dworskich,

3) form. G dla daniny od gruntów włościańskich,

4) form. H dla daniny od majątku w kapitale.

Po porównaniu nakazów płatniczych z arkuszami wymiarowemi należy nakazy rozdzielić wedle kas skarbowych, a nakazy przynależne do

danej kasy ułożyć w porządku alfabetycznym nazwisk płatników.

Na podstawie tak ułożonych nakazów płatniczych należy wygotować dla każdej kasy skarbowej księgę poboru wedle wzoru form. I, jako księgę należytości daniny (art. 9 lit. *u* instrukcji tymczasowej dla powiatowych kas skarbowych).

Jeżeli temu samemu płatnikowi wymierzono daninę od nieruchomości miejskich, gruntów i majątku w kapitale, to w księdze poboru należy go wykazać pod trzema oddzielnemi numerami kolejnemi, bezpośrednio po sobie następującymi.

Władze skarbowe 1 instancji o znaczniejszej liczbie płatników mogą wedle swego uznania, celem ułatwienia poboru daniny, założyć nawet dla jednej kasy skarbowej dwie lub więcej ksiąg poboru.

Księgi poboru należy przesłać kasom skarbowym celem pobrania wymierzonych kwot daniny.

Wreszcie należy bezzwłocznie nakazy płatnicze na daninę od nieruchomości miejskich i majątku w kapitale doręczyć płatnikom indywidualnie za potwierdzeniem doręczenia. Takież nakazy na daninę od gruntów winny być doręczone w sposób przewidziany przez ustawę o podatku gruntowym, również za potwierdzeniem doręczenia (art. 13 Dekretu).

Rozkładu daniny od gruntów włościańskich, wymierzonej na imię wsi względnie osady (§ 6 niniejszego rozporządzenia) dokonywa zebranie gromadzkie względnie zebranie mieszkańców osady stosownie do ilości morgów i stosownie do klas poszczególnych gospodarstw w terminie tygodniowym od otrzymania nakazu płatniczego i w tymże terminie poda rozkład w formie obwieszczenia do wiadomości płatników.

Dowody doręczenia nakazów płatniczych mają władze skarbowe 1 instytucji przesłać kasom skarbowym celem uwidocznienia daty doręczenia w rubryce 13 ksiąg poboru, poczem kasy zwrócą te dowody doręczenia władzom skarbowym 1 instancji, celem złożenia odnośnych arkuszy wymiarowych.

§ 14.

Władze skarbowe 1 instancji mają natychmiast po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia sporządzić dokładny wykaz wszystkich Towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, a mających siedzibę Zarządu w ich okręgach, i przesłać takowy wraz z ostatniemi bilansami Zarządowi skarbowemu w Warszawie, któremu w myśl § 8, ustęp ostatni niniejszego rozporządzenia poruczono wymiar daniny od majątku w kapitale tychże towarzystw.

Zebrany w ten sposób materjał sprawdzi i uzupełni Zarząd skarbowy w Warszawie na podstawie danych, zebranych przy sposobności obliczenia dodatkowego podatku od przemysłu i handlu dla tychże Towarzystw, i przystąpi niezwłocznie przy współudziale komisji szacunkowej, utworzonej na zasadzie § 10, ustęp przedostatni niniejszego rozporządzenia, do wymiaru daniny; w szczególności, stosując analogiczne przepisy §§ 12 i 13 niniejszego rozporządzenia; przystąpi do sporządzenia arkuszy wymiarowych, wygotowania nakazów płatniczych i założenia ksiąg poboru. W nakazach płatniczych należy podać jako władzę wygotowującą te nakazy, tę władzę skarbową 1 instancji, do której wykazu (ust. 1 niniejszego §) wciągnięto dane Towarzystwo.

Zarząd skarbowy w Warszawie uskuteczni czynności, wyszczególnione w § 13, ustępy 6, 7 i 9 niniejszego rozporządzenia, tylko odnośnie do towarzystw, mających siedzibę Zarządu w Warszawie; czynności te odnośnie do wszystkich innych towarzystw uskutecznią właściwe władze skarbowe 1 instancji, którym prześle w tym celu Zarząd skarbowy w Warszawie odnośnie nakazy płatnicze tudzież odnośne księgi poboru.

§ 15.

Odwołanie.

Odwołanie przeciw nakazowi płatniczemu należy składać w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego do władzy skarbowej 1 instancji wskazanej w nakazie.

Jeżeli odwołanie nadane zostało na pocztę lub telegraf, to za dzień wniesienia odwołania uważa się dzień nadania na pocztę lub telegraf.

Odwołanie całego zebrania gromadzkiego względnie całego zebrania mieszkańców osady przeciw daninie od gruntów włościańskich, wymierzonej na imię wsi względnie osady (§ 6 niniejszego rozporządzenia) wnosi się w porządku wskazanym w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Zażalenia natomiast poszczególnych płatników przeciw wynikowi rozkładu daniny od gruntów włościańskich, wymierzonej na imię wsi względnie osady (§ 6 i 13 ustęp przedostatni niniejszego rozporządzenia) należy składać do miejscowego urzędu gminnego w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po obwieszczeniu rozkładu (§ 13 ustęp 8 niniejszego rozporządzenia). Zażalenia te urząd gminny do 3 dni po złożeniu przesłać ma władzy skarbowej 1 instancji, wraz z swą opinją i wykazem rozkładu, podając przytem termin ogłoszenia obwieszczenia o rozkładzie (§ 13 ustęp 8 niniejszego rozporządzenia). Zażalenia te rozpatruje ostatecznie władza skarbowa 1 instancji.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia daniny w terminie płatności, ewentualnego doliczenia odsetek za zwłokę i wdrożenia egzekucji (§ 20—22 niniejszego rozporządzenia).

§ 16.

Odwołania przeciw daninie od gruntów (lasów) dworskich i włościańskich dopuszczalne są tylko o tyle, o ile wymiar zaskarża się z powodu mylnego obliczenia przy wymiarze daniny przestrzeni, względnie stawki podatkowej (art. 5 Dekretu) lub z powodu mylnego oznaczenia klas. Zarzuty zaś przeciw ustaleniu przestrzeni i klasyfikacji gruntów, dokonanemu w swoim czasie celem wymiaru podatku gruntowego lub celem uwolnienia od tegoż podatku — nie mogą być przedmiotem odwołania.

§ 17.

Władza skarbowa 1 instancji rozstrzyga we własnym zakresie działania, odmownie odwołania spóźnione, t. j. wniesione po upływie terminu 14 dniowego, zakreślonego w § 15 niniejszego rozporządzenia.

Nadto rozstrzyga władza skarbowa 1 instancji we własnym zakresie działania odwołania we wszystkich tych wypadkach, w których żądanie odwołania jest prawnie uzasadnione, a okazujące się wskutek tego obniżenie daniny nie przekracza 100 mk. względnie 150 kor. Odnośnie do odwołań, wniesionych przeciw wymiarowi daniny od majątku w kapitale towarzystw obowiązanych do publicznego składania rachunków przysługuje powyższa kompetencja tylko Zarządowi Skarbowemu w Warszawie, któremu władze skarbowe 1 instancji mają przesyłać wogóle odwołania, wniesione przeciw wymiarowi daniny tej kategorji, wraz z dowodem doręczenia nakazu płatniczego,—z wyjątkiem odwołań spóźnionych (ustęp pierwszy niniejszego paragrafu).

We wszystkich innych wypadkach mają władze skarbowe 1 instancji przedkładać odwołania do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu wraz z dotyczącym arkuszem wymiarowym, dowodem doręczenia nakazu płatniczego, tudzież opinją, zamieszczoną w odnośnej rubryce arkusza wymiarowego.

§ 18.

Decyzję zapadłą na odwołanie należy zamieścić w dotyczącej rubryce arkusza wymiarowego i zawiadowić o niej bezzwłocznie płatnika, kasę skarbową zaś tylko w tych wypadkach, w których orzeczono obniżenie daniny.

§ 19.

Osoby obowiązane do zapłacenia daniny.

Osoba obowiązana do zapłacenia daniny jest w regule właściciel przedmiotu daniny.

Jeżeli przedmiot daniny jest wspólną własnością kilku osób, natenczas wszystkie obowiązane są solidarnie do zapłacenia daniny.

Jeżeli prawo własności przedmiotu daniny jest oddzielone od prawa trwałego pobierania dochodu, to daninę ma zapłacić osoba, pobierająca dochód, np. wieczysty dzierżawca, użytkownik i t. p.

§ 20.

Termin płatności.

Danina winna być wpłacona do kasy skarbowej, wskazanej w nakazie płatniczym, w ciągu 15 dni po doręczeniu nakazu.

Daninę od gruntów włościańskich, wymierzoną na imię wsi względnie osady (§ 6 i § 13 ustęp ósmy niniejszego rozporządzenia) winien sołtys względnie wójt pobrać w powyższym terminie i bezzwłocznie wpłacić do kasy skarbowej, wskazanej w nakazie płatniczym, a to w trybie przepisanym dla podatku gruntowego. Sołtysi względnie wójtowie, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia nie uczynią zadość temu obowiązkowi, ciążącemu na nich na zasadzie art. 16, ustęp drugi Dekretu, podlegają karze w myśl art. 19, ustęp drugi Dekretu.

§ 21.

Odsetki za zwłokę.

Kwota daniny, nie uiszczona w terminie wskazanym w paragrafie poprzednim, uważana będzie za zaległość, od której pobierze się odsetki za zwłokę w wysokości jednego procentu miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminu na wstępie wspomnianego. Przytem niecały miesiąc liczy się za cały, a zaległość w ilości 50 lub więcej fenigów względnie halerzy za markę względnie koronę; zaległość w ilości mniejszej od 50 fenigów względnie halerzy nie wchodzi w rachubę.

§ 22.

Egzekucja.

Zaległe kwoty daniny ściągnie się przymusowo w trybie następującym:

1) daninę od nieruchomości miejskich — w porządku przepisanym od przymusowego ściągania podatku państwowego od nieruchomości miejskich;

2) daninę od gruntów — w porządku przepisanym dla przymusowego ściągania podatków gruntowych;

3) daninę od majątku w kapitale—w trybie ogólnym, przepisanym dla przymusowego ściągania danin skarbowych.

§ 23.

Ulgi podatkowe.

Przedmioty, podlegające daninie (§ 1 niniejszego rozporządzenia) można w całości lub w części od niej uwolnić, jeżeli ucierpiały z powodu wydarzeń wojennych, a skutki szkód w dniu 1 stycznia 1919 r. jeszcze trwały — w szczególności:

a) grunta, jeżeli ucierpiały przez urządzenie długotrwałych robót fortyfikacyjnych lub przez nieobecność ewakuowanych przymusowo właścicieli i lasy, zniszczone wskutek pożaru lub bezpośrednich działań wojennych;

b) nieruchomości miejskie, jeżeli z powodu wydarzeń wojennych, wyszczególnionych poprzednio pod a), stały się w całości lub w części niezdatnemi do użytku, a faktu tego nie uwzględniono już przy oszacowaniu wartości (§ 4 niniejszego rozporządzenia).

Uwolnienia przyznaje się w dziesiątych częściach należącej się daniny, zależnie od stopnia szkody i rozmiaru trwania jej skutków w dniu 1 stycznia 1919 roku. Stopę procentową zaokrągla się od dziesięciu do dziesięciu procentów w górę. Jeżeli zatem np. normalna gospodarka na gruntach dworskich o przestrzeni 200 morgów I klasy (danina 3000 mk.) ucierpiała w połowie z powodu wydarzeń wojennych, a skutki szkody w dniu 1 stycznia 1919 r. trwały jeszcze w połowie, to ulga przyznaną będzie w wysokości 25% daniny, zaokrąglonych na 30%, czyli w kwocie 900 mk.

§ 24.

Dla gospodarstw włościańskich mogą być przyznane całkowite lub częściowe uwolnienia od daniny także z innych powodów, na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności z powodu klęsk żywiołowych, nadmiernego obdłużenia gospodarstwa, albo też z powodu pełnienia służby wojskowej przez płatnika.

Uwolnienia te przyznaje się w czwartych częściach należącej się daniny, zależnie od tego, w jakim stopniu ucierpiała normalna gospodarka.

§ 25.

Ulgi, wyszczególnione w obu paragrafach poprzednich, przyznane będą na prośby płatników, które składać należy w terminie i porządku, wskazanym w § 15-ym niniejszego rozporządzenia.

Prośby rozstrzyga władza skarbowa I instancji we własnym zakresie działania, jeżeli chodzi o daninę od gruntów włościańskich i zachodzą warunki do uwolnienia w wysokości do 50% daniny.

Nadto rozstrzyga władza skarbowa I instancji we własnym zakresie działania odmownie prośby spóźnione, t. j. wniesione po upływie terminu, wspomnianego w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

We wszystkich innych wypadkach rozstrzyga prośby Ministerstwo Skarbu, przyczem stosuje się analogicznie postanowienia § 17, ustęp ostatni niniejszego rozporządzenia.

Do wszystkich decyzji, zapadłych na prośby o ulgi, stosuje się analogicznie przepis § 18 niniejszego rozporządzenia z tem, że o każdej decyzji, jakoteż o dniu jej doręczenia należy zawiadomić kasę skarbową.

Przyznanie ulgi musi w każdym razie poprzedzić sprawdzenie stanu faktycznego, przytoczonego w prośbie, celem uzasadnienia tytułów, powołanych w §§ 23 i 24 niniejszego rozporządzenia.

§ 26.

Przepisy karne.

Przestępstwo z artykułu 19 Dekretu popełnia:

I) kto władzy skarbowej I instancji, Ministerstwu Skarbu lub też wogóle organom publicznym, powołanym do współdziałania przy wymiarze daniny, składa świadomie nieprawdziwe oświadczenie w zamiarze, aby wymiar daniny udaremnić lub niższy wymiar spowodować, — bez różnicy, czy czyn ten popełniono w podaniu, zawierającem dane do wymiaru daniny, (§§ 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia), w odwołaniu (§ 15 niniejszego rozporządzenia), w prośbie o ulgi (§ 25 niniejszego rozporządzenia), czy też wogóle w jakiemkolwiek podaniu pisemnem lub protokularnem, złożonem w sprawie wymiaru daniny;

II) kto czyn, określony w punkcie I paragrafu niniejszego, popełnia świadomie, lecz bez określonego tamże zamiaru;

III) kto nie uczyni zadość wezwaniu, wystosowanemu na zasadzie Dekretu o daninie lub niniejszego rozporządzenia przez władzę, względnie organ wymiarowy, wspomniany w punkcie I niniejszego paragrafu.

Winnym przestępstw powyższych stać się może nietylko płatnik (§ 19 niniejszego rozporządzenia), lecz także jego pełnomocnik lub prawny zastępca (opiekun, kurator i t. p.); przestępstwo z punktu III mogą nadto popełnić sołtysi i wójtowie (§§ 13, ustęp ósmy, 15, ustęp czwarty i 20, ustęp drugi).

Przestępstwa powyższe karane będą grzywną, a mianowicie:

1) przestępstwo z punktu I w kwocie od 100 do 50,000 mk., względnie od 150 do 75,000 koron;

2) przestępstwa z punktów II i III—w kwocie od 50 do 10,000 marek, względnie od 75 do 15,000 kor.; grzywna za przestępstwo z punktu III może być powtarzaną, aż osoba wezwana, nie uczyni zadość wezwaniu.

§ 27.

Karę nakłada się pisemnem orzeczeniem karnem; orzeczenie wydaje władza skarbowa I instancji właściwa do wymiaru daniny, co do której popełniono przestępstwo.

Wydanie orzeczenia karnego za przestępstwa z punktu I i II paragrafu poprzedniego musi poprzedzić przynajmniej jednorazowe przesłuchanie obwinionego, któremu należy przedstawić protokularnie cały ten materjał faktyczny, na którym opiera się oskarżenie. Obwinionemu należy udzielić protokularnie przynajmniej ośmiodniowego terminu, celem wniesienia pisemnej lub protokularnej obrony. Dowody w obronie przytoczone należy przeprowadzić, chyba że są dla sprawy obojętne. Orzeczenie oprzeć można tylko na materjale faktycznym, przedstawionym obwinionemu w toku śledztwa.

Jeżeli obwiniony bez dostatecznego usprawiedliwienia w wyznaczonym mu terminie nie stawi się się do przesłuchania lub też nie wniesie obrony, zostanie wydane orzeczenie zaoczne na podstawie materjału, którym władza rozporządza.

Niezależnie od kary należy w każdym razie wymierzyć daninę w pełnej należącej się kwocie według zasad ogólnych.

Każde orzeczenie karne musi być umotywowane, a nadto winno zawierać pouczenie o środkach prawnych, o miejscu i terminie płatności kary, tudzież o egzekucji (§ 28 niniejszego rozporządzenia).

O nałożeniu grzywny należy zawiadomić właściwą kasę skarbową celem zanotowania w księdze poboru.

§ 28.

Przeciw orzeczeniu karnemu można wnieść rekurs pisemnie lub telegraficznie w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu, do tej władzy skarbowej I instancji, która wydała orzeczenie.

Jeżeli rekurs nadano na pocztę lub telegraf, to dzień nadania na pocztę lub telegraf uważa się za dzień wniesienia.

Rekursy spóźnione, t. j. wniesione po upływie zakreślonego wyżej terminu, rozstrzyga władza skarbowa I instancji odmownie we własnym zakresie działania.

We wszystkich innych wypadkach należy rozstrzygnięcie rekursu do zakresu działania Ministerstwa Skarbu, któremu władza skarbowa I instancji przedłoży rekurs wraz z aktami sprawy, dowodem doręczenia orzeczenia karnego i swą opinją.

O decyzji zapadłej na rekurs należy bezzwłocznie zawiadomić stronę za potwierdzeniem odbioru, tudzież kasę skarbową.

Orzeczenie karne uprawomacnia się:

a) jeżeli nie zostało zaskarżone w dniu czternastym, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia;

b) jeżeli zostało zaskarżone w dniu doręczenia decyzji, zapadłej na rekurs przeciw orzeczeniu.

Grzywnę należy wpłacać do kasy skarbowej wskazanej w orzeczeniu karnem w ciągu 8 dni po prawomocności, a to pod rygorem przymusowego ściągnięcia w trybie przepisanym dla przymusowego ściągania danin skarbowych.

Warszawa, dn. 13 maja 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Karpiński.*

471.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie przedłużenia terminu zgłaszania wszelkich zapasów drzewa tak wyrobionego, jak i stojącego na pniu w cięciach zaległych i bieżących.

Ustanowiony rozporządzeniem z 26/3 1919 r. („Monitor Polski" Nr. 71 z 28/3 1919 r.) na dzień 15 kwietnia 1919 r. termin zgłaszania wszelkich zapasów drzewa tak wyrobionego, jak również stojącego na pniu w cięciach zaległych i bieżących — przedłużam niniejszem do dnia 1 czerwca 1919 r.

Termin ten jest ostateczny i nieuskutecznienie zgłoszenia przed jego upływem pociągnie za sobą rygory, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21/II 1919 roku o postępowaniu karno-administracyjnem („Monitor Polski" Nr. 46-ty z 20-go lutego 1919 roku.

Warszawa, dnia 16 maja 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

472.

Rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu, Aprowizacji, Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie zwolnienia od pozwoleń Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu towarów w obrocie handlowym pomiędzy b. dzielnicami Państwa.

Art. 1.

Ruch wszelkich towarów w obrocie handlowym pomiędzy b. Królestwem Kongresowem, Galicją, Śląskiem Cieszyńskim i Ks. Poznańskiem wolny jest od pozwoleń Państwowej Komisji Przywozu i Wywozu.

Art. 2.

Obowiązujące obecnie przepisy w sprawie ograniczeń ruchu towarów wewnątrz kraju pozostają nadal w mocy.

Art. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

Warszawa, d. 22/V 1919 r.

Minister Przemysłu i Handlu: (—) *Hącia.*

Minister Aprowizacji: (—) *Antoni Minkiewicz.*

Minister Skarbu: (—) *Karpiński.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

VI.

473.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w kwietniu 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych mianował:

Domańskiego Aleksandra — Radcą Ministerjalnym.

Seydlitza Mieczysława — Radcą Ministerjalnym.

Żymirskiego Juljusza Stanisława — Referentem.

Awansował:

Sekretarza Nickiego Leona na pomocnika Referenta.

Inspektora Administracyjnego Kat. V b. Brzezińskiego Stefana na Inspektora Administracyjnego Kat. V a.

Starszą kancelistkę Sporzyńską Reginę na Sekretarza.

Starszą kancelistkę Kozyrską Marję na Sekretarza.

Zwolnił ze służby w Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Manieckiego Jana od dnia 1 maja r. b., przenosząc go do Urzędu Powiatowego w Piotrkowie.

Aleksandrowicza Marjana od dnia 5 maja r. b., przenosząc go do Urzędu Powiatowego w Częstochowie.

Udzielił dymisji na skutek podania:

Duninowi Wacławowi od dn. 1 czerwca r. b.

VII.

OBWIESZCZENIA.

474.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 maja 1919 roku № 52751/V. 2618/XX wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 40 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Pomocy Żołnierzowi Polskiemu „Spójnia" w Warszawie.

475.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1919 roku № 44973/V. 1753/XX wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 41 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Mniejszych Kopalni Węgla" w Zagłębiu Dąbrowskim.

476.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 31 maja 1919 roku № 32171/V. 278/XX wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 42 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Polek" w Warszawie

477.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 maja 1919 roku № 52145/V. 2472/XX wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 43 stowarzyszenie pod nazwą „Liga Żeglugi Polskiej" w Warszawie.

478.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 maja 1919 roku № 39796/V. 1259/XX wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 45 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polaków z Litwy" w Warszawie.

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.